Temps Ordinari - Vint-i-dosè diumenge

Per Administrador el dg., 30/08/2015 - 09:00

Dt 4, 1-2. 6-8
Jm 1, 17-18. 21b-22.27
Mc 7, 1-8. 14-15. 21-23

*1- Aquest evangeli que acabem d'escoltar reflecteix una actitud que nosaltres, jo mateix, també podem tenir: escandalitzar-me de la manera d'actuar dels altres, deixant entendre que jo actuo millor.*En el fons de tota crítica hi sol haver una certa complaença en nosaltres mateixos: critiquem el defecte de l'altre perquè pensem que nosaltres no el tenim. Ens creiem millors. Però oblidem que nosaltres, potser no tenim el defecte que critiquem, però en tenim d'altres d'iguals o pitjors.
És important veure quina és la reacció de Jesús enfront d'aquesta actitud crítica que, qui més qui menys, tots tenim.
Comencem dient que Jesús dóna prioritat absoluta al cor de l'home: no són els actes externs per ells mateixos els que tenen importància, sinó la motivació interior que ens impulsa a fer-los.
Per exemple, jo puc ajudar una persona perquè la veig sofrir i em dol. Això és amor vertader. O senzillament la puc ajudar perquè els altres em vegin i m'alabin. I això no té cap valor: només és vanitat.
O pitjor: la puc ajudar perquè així estarà en deute amb mi després se sentirà més obligada a concedir-me allò que jo li demani. I això no és estimar, sinó comerciar.
Un mateix acte extern, pot tenir un valor diferent, segons sigui la motivació interior. Per això, Jesús no s'acontenta amb la façana externa, sinó que vol veure l'interior, el cor.
I no oblidem, que quan no hi ha coincidència entre allò que porto dins i l'expressió externa, Jesús ho qualifica amb una paraula molt dura: hipocresia.
Descobreixo en mi quelcom d'aquesta actitud? La meva aparença externa respon a allò que sento i crec realment?
L'home, o la dona, val allò que val el seu cor, és a dir, allò que desitja, allò que estima, les motivacions que porta dins. Perquè, tal com ha dit Jesús, es pot honorar Déu amb els llavis, es poden complir moltes normes externes, però tenir el cor allunyat de Déu.
És en el fons del nostre cor on realment acollim o rebutgem el Senyor. És aquí on som més plenament nosaltres mateixos i on ens juguem la vida.
Com és el meu cor? Per quins motius actuo habitualment en la meva vida de cada dia? Què és el que m'impulsa a obrar: l'estimació, l'egoisme, la por, la bondat, l'enveja...?

2- En aquest passatge evangèlic hi ha també una altra ensenyança important: que hem de saber donar a cada cosa el valor que té, ni més ni menys.

De vegades, ens preocupem per nimietats i, en canvi, potser no donem importància a coses que realment fan mal: per exemple la crítica als altres.
O hi ha pares que fan un drama del vestit o del pentinat del seu fill adolescent, i, en canvi, potser no es preocupen d'inculcar-li actitud de servei, cosa molt més important per a la seva fe i la seva felicitat futura.
A què dono importància jo? Realment és important als ulls de Déu?
És signe de saviesa saber diferenciar les coses que tenen autèntica importància, d'aquelles que es poden relativitzar sense empobrir el nostre cor ni destorbar una bona relació amb Déu i amb els altres.
Però aquesta saviesa és una llum que ve de dalt que només es pot adquirir a través d'una pregària sincera.

3- Per això volia acabar recordant la necessitat de fer pregària. No sols per adquirir aquesta saviesa que ve de dalt, sinó també per purificar el nostre cor.
La pregària ens fa descobrir allò que portem al cor. D'una banda hi ha riqueses immenses de bondat, generositat, bona voluntat... perquè tots som imatge de Déu. Tots portem dins quelcom que Déu mateix hi ha posat.
Ens n'hem d'alegrar de descobrir-ho: ningú no pot pensar que és una persona de poc valor. Ningú. Tots valem molt. I hem de saber-ne donar gràcies a Déu, perquè, tal com ens ha dit Sant Jaume a la segona lectura, tot és un do seu.

Però la llum de Déu també ens farà descobrir les nostres mancances i les nostres limitacions. I és bo descobrir-ho. Perquè ens ajudarà a ser més humils i ens farà sentir més necessitats de perdó.
I també perquè ens farà veure que no tenim cap dret a judicar els altres.
En primer lloc perquè les aparences enganyen i sols Déu pot conèixer les autèntiques motivacions que els han impulsat a actuar.
I en segon lloc, perquè nosaltres també fallem i no ens podem considerar millors que els altres. Jo no sóc ningú per llençar la primera pedra.
El nostre esforç no l'hem d'orientar a la crítica fàcil dels altres, sinó a renovar el nostre cor perquè sigui cada vegada més net, més generós, més humil. Tots hi sortirem guanyant: jo i els altres.
Reflexionem-hi.

Nota: Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 4. Diumenges i festius. Cicle B."*** *Editorial Claret,*

2005